

Valg et socialdemokratisk Ministerium, vil Højfinansens og dens Presse møde i fuld socialistisk Modtagelsesskrud rede til at støtte Socialiseringen, forudsat naturligvis, at Højfinansens private Særinteresser ikke trædes for nær.

Ministeriet Friis var i sig selv en Trusel imod enhver anden Løsning af det slesvigske Spørgsmaal end den af det radikale Ministerium tilstræbte. Højfinansens ønskede naturligvis ikke en Løsning af det nationale Spørgsmaal, der kunde genere dens økonomiske Interesser for Tyskland, og da et ændret Udfald af Sagen fra dansk Side krævede Beslutsomhed og Hurtighed, var et saakaldt neutralt Landmandsbankministerium vel egnet til at fremme Højfinansens politiske Ønsker. Forretningsministeriet Friis fik da ogsaa Held til at forebygge en i dets Øjne uheldig Udvikling af det slesvigske Spørgsmaal. Jeg forstaa derfor saa vel en Ytring af et af den internationale Kommissions Medlemmer: den moderate Oppositions usikre og vakkende Holdning og Ministeriet Liebes Fald gjorde det umuligt at faa Kommissionens Afgørelse udsat, end sige ændret. Imidlertid holdt Venstres Førere national-patriotiske Vælgermødetaler for Flensborg, ny Afstemning i Stedet for den stedfundne, der ikke var fri og lige, subsidiært Internationalisering.

Det viste sig at være et forfængeligt Haab, at det slesvigske Spørgsmaal i Venstres Hænder vilde blive ført til en bedre Løsning end i de Radikales. Nu da Jerntæppet er faldet, kan det konstateres, at Venstre kun udmærkede sig frem for de Radikale ved Usikkerhed og Uklarhed. Dette blev mærkbart, saa snart den højtærede Statsminister den 5. Maj havde dannet Regeringen. Ganske vist var det et lille Lyspunkt, at Landmandsbankens Ministerkandidater, de Herrer Bülow og O. C. Scavenius, ikke blev optaget i Regeringen, thi saa havde Udfaldet i det slesvigske Spørgsmaal paa Forhaand været givet; men de, der satte større Haab til Harald Scavenius, blev hurtigt skuffet.

Venstres vakkende Holdning lagde sig straks for Dagen ved den famøse Instruks til Professor Vinding Kruse, hvor Tvefyldigheden er officielt knæsat. Professoren skulde ikke være Regeringens diplomatiske Udsending overfor de allierede Regeringer, men en af Regeringen udsendt Ekspert til Hjælp for den mellemslesvigske Delegation, der for egen Regning skulde fremsætte sine Ønskemaal velsignet med Regeringens Sympati. Da jeg blev bekendt med Hr. Scavenius' Instruks, advarede jeg Professor

Vinding Kruse og Slesvigerne mod at rejse til Paris. Jeg sagde til dem, at det vilde blive en stor Skuffelse for dem, fordi Regeringen vilde være lunken og lade dem i Stikken, naar det kom til Stykket. Det slog nøjagtig til. Det ærede Medlem Hr. Holger Andersen kan holde nok saa velmente Taler, i hvilke han søger at paavise, at Rejsens negative Resultat skyldes de vanskelige udenrigspolitiske Forhold. Det vil ikke desmindre vedblivende være indlysende, at naar en Regering vil opnaa en territorial og statspolitisk Ordning, som her var Tale om, er den første og ufravigelige Betingelse ikke mindst da, naar den udenrigspolitiske Vind er ugunstig, at Regeringen sætter sin egen politiske Prestige ind paa Forehavendets Virkeliggørelse. Sker det ikke, vil fremmede Magter selvfølgelig ikke gaa i Brechen for dens Ønsker. Men noget saadant vilde Ministeriet Neergaard ikke indlade sig paa, skønt sjældent har en Regering i en saa betydningsfuld Sag haft saa lidt personlig at risikere i Tilfælde af et ugunstigt Udfald. Det ærede Medlem Hr. Holger Andersen har som næsten alle Delegationens Medlemmer efter Hjemkomsten bittert beklaget sig over Hr. Harald Scavenius' passive Holdning, der genspejledes i Gesandternes. Regeringen valgte den bekvemme, men navnlig efter Venstres Valgkampagne politisk lidet agtværdige Holdning som Tilskuer til Ekspeditionen.

Saaledes ytrede den nationale Genrejsning sig efter den radikale Regerings Misrøgt af det slesvigske Spørgsmaal. Men efter at være blevet bekendt med, hvilken nationalpolitisk Indsats Professor Vinding Kruse har ydet uanset Regeringen, kan jeg kun udtale min Glæde over, at han alligevel rejste, min Beundring for, hvad han trods al officiel Inerti fik udrettet paa egen Haand, og min Trøst ved, at der dog er blevet skrevet et enkelt nationalt læseværdigt Kapitel i det slesvigske Spørgsmaals moderne tragikomiske Historie. For tragikomisk er det at se Regeringens betroede Udsending bønfalde det nationale Genrejsningsministerium om ikke at forspilde Danmarks sidste og eneste Chance i det sønderjydske Spørgsmaal, tilmed en Chance, som kunde tages uden personlig Risiko, og saa til Svar efter en Uges Forløb modtage en Hjemkaldelsesordre som en landsskadelig Person.

Hvad dernæst angaar den tresidede Traktat, som Professor Vinding Kruse fik væsentlig forbedret, og som de allierede Magter i den slesvigske Overdragelsesakt af